

I brasans dagar

Dikt ur Minnen från jorden av Birger Sjöberg

Lägg mera eld på brasan; utanföre
hörs stormens dån i denna vinterkväll.
Drag någon smula uti spjällets snöre,
att varmare det blir, så är du snäll.
Nu ramlar det i brasan, gnistor fara –
ett regn som av granater i en strid,
men det är striden i vår kakelugn bara,
en strid som ökar våra hjärtans frid.

Men eldens sken det når ej bort till hörnen
utav vårt rum, där svarta skuggor stå.
En tycks sig huka ned, den liknar björnen
som lyfter svarta ramar i en vrå.
En annan dallrar som den händer bure,
högt i förtvivlan, var det på ett slott
det bleve spöket utav Malin Sture
som sökte oss, sen klockans tolvslag gått.

Men på gardinen syns en väldig skugga
utav ett väldigt huvud, vilket bär
en hårkorg stor, den jättehänder lugga.
O, det mitt eget hår, du älskling, är,
du virar kring ditt finger, mens vi viska
om livet nu och "efter dettas" liv,
min lugg så gul som burens gyllne siska.
Det är för dig ett kärligt tidsfördriv.

Nu skjuter björkvedsträdet än en salva,
ett kolnat träd far ned med låga blå
och lyser dig, när du mig räcker halva
din apelsin med smala fingrar små.
Ännu ett paff längst bakom brasans galler,
och allting rasar ned i en ruin.
Så blir det kolsvart, när mitt huvud faller
emot din barm så ung, så blyg och fin.

Så helt är mörkret, bara som ett öga
av något öknens vilddjur lyser rött
bland kolens högar. "Har det slutat snöga",
du frågar sakta, vilset och förstrött.
Men stormen svarar med ett kast, i vreden
mot fönstret slår den fladdrande sin hamn.
Jag är så glad, att det tog slut på veden!
Ljuvt i din famn det är, i mörkrets famn.